

риго, макаръ и да го прѣслѣдва. Тогава кралътъ я убѣждава да прѣкрати прѣслѣдванията си като ѝ казва, че е изпълнила вече задълженията си и че отива много далечъ. Тя се убѣждава огъ тѣзи доводи и се оженва за Радриго. — Така свършва тази трагедия.

Отъ съдържанието на тритѣ трагедии се вижда, че сюжетитѣ имъ сж сжи. Въ „Антигона“ Антигона и Хемонъ се любятъ, но поради строгостта на Химоновия баща къмъ Антигона прѣпятствува имъ да се оженятъ. Въ „Ромео и Юлия“ имаме сжщото. Ромео и Юлия тоже сж силно влюбени единъ въ другъ, но враждата на бацитѣ имъ и възникналитѣ по-послѣ отъ нея убийства прѣчатъ за постигането на идеалитѣ имъ. Въ „Сидъ“ сървенуването между Диего и Гомецъ и послѣдвалитѣ отъ него обида и убийство се явяватъ като прѣчки за щастието на Химена и Родриго. Героитѣ на тритѣ трагедии сж благородни или знатни младежи и дѣвници. Хемонъ е синъ на Тиванския царъ Креонъ, а Антигона — дъщеря на бившия царъ Едипъ. Ромео и Юлия сж дѣца на двѣтѣ най-влиятелни аристократически фамилии въ Верона. Родриго и Химена принадлежатъ сжщо тѣй на сѣмейства богати, знатни и приближени до краля. Въ всѣка една отъ тѣзи трагедии виждаме вмѣсване на властта: Креонъ като царъ се вмѣсва въ чувствата на Антигона и Хемонъ. Сжщото виждаме и въ другитѣ двѣ трагедии: веронскиятъ князь и испанскиятъ кралъ играятъ важна роль въ сждбата на влюбенитѣ. И тритѣ трагедии като че искатъ да изтъкнатъ една и сжща идея: любовта надвива на всички прѣчки закони и обстоятелства. Само въ изхода си трагедиитѣ се различаватъ малко. Английската и гръцката трагедия иматъ почти единъ и сжщи край: героитѣ не могатъ да прѣодолѣятъ обстоятелствата и умиратъ. Даже и въ смъртта имъ има нѣщо сходно: като четемъ сцената въ гробницата на капулетитѣ, гдѣто Ромео и Юлия се самоубиватъ, не можемъ да не си спомнимъ за сцената въ подземieto, гдѣто е затворена Антигона и гдѣто тя и Хемонъ намиратъ трагически край на живота си. Френската трагедия се отличава въ това отношение. Тамъ героитѣ слѣдъ една дълга и упорита борба съ противнитѣ обстоятелства излизатъ побѣдители и на края се оженватъ. Тѣй че, споредъ нашитѣ понятия за трагедия, „Сидъ“ не е трагедия а драма.

Прѣди да продължа сравнението, ще кажа кои сж особено-ститѣ на гръцката, лъжекласическата и английската драма и послѣ ще ги поясня съ примѣри.

Главната отличителна черта на гръцката драма е естетика, на френската разумъ, а на английската дѣйствителность. Гръцкиятъ драматикъ взима една проста история изъ митологията си, облича я въ хубава форма, огражда я съ лирически, епически и понѣкога риторически елементи, за да изкара едно естетическо цѣло. Французкиятъ взима сжщо едно просто събитие, обосновава причинитѣ му, нарежда развитието му по най-строгитѣ закони на логиката и разума и изкарва една неочаквана, но строго логически обоснована развръзка. Английскиятъ пкъъ взема една дълга и широка история, разпространява я още, като търси да изобрази съ нея само дѣй-